ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΕΘΝΗ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ

ΠΩΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ

Σὲ πόσες κατηγορίες διαιρεῦνται οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὑποκόσμου. Ἡ ἐξέτασίς τους ἀπὸ τοὺς ἰατροδικαστάς. Ἡ παράδοξη ἱστορία ἑνὸς κακεκτικοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀντρὲ Σεριέ. Τὰ τραγικὰ θύματα ἑνὸς μυστηριώδους σαδιστοῦ. Ἡ τρομακτικὲς ἀποκαλύψεις τοῦ δολοφόνου κατὰ τὴν ἐκδίκασι τῆς ὑποθέσεώς του. Πῶς διακρίνονται οἱ λωποδύτες ἀπὸ τοὺς ἀπατεῶνας καὶ τοὺς ἐγκληματίας, κλπ.

Τ' «Ἀστυνομικὰ Νέα» τοῦ Παρισιοῦ, δημοσιεύθηκε ἡ ἀκόλουθη ἔρευνα γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τὰ λαγωνικὰ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας ἀνακαλύπτουν τοὺς ἐγκληματίας. Αὐτὴ ἡ μέθοδος στηρίζεται σ' ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις καὶ ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι εἶνε ἀπόλυτα ἀκριβής. Ἔπει οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπὸ τὸν τρόπο ποῦγιναν ἡ διάφορες κλοπές, ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἔγινε μιὰ δολοφονία καταλαβαίνουν ποιὸς τὴν ἔχει διαπράξει κ' ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχη «παίξει πιάνο», ἔχει ἀφήσει δηλαδὴ τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα, στὴν ἀστυνομία.

Οἱ κακοποιοὶ συνήθως διαιροῦνται στὶς ἀκόλουθες κατηγορίες: Σ' ἐκείνους ποὺ «ἐργάζονται» μόνοι τους κ' αὐτοὶ εἶνε οἱ πορτοφολάδες, οἱ ἐκβιασταί, οἱ σαδισταὶ κ' οἱ ἀπατεῶνες. Σ' ἐκείνους ποὺ ἔχουν βοηθὸ στὰ ἐγκλήματά τους, ὅπως οἱ λωποδύτες τῶν αὐτοκινήτων, οἱ ἐκμεταλλευταὶ τῶν γυναικῶν, οἱ πλαστογράφοι, οἱ χαρτοκλέφτες, οἱ διαρρῆκτες καὶ οἱ διάσημοι «ποντικοὶ» τῶν ξενοδοχείων. Καὶ τέλος σ' ἐκείνους ποὺ ἱκανοποιοῦν τὰ ἐρωτικῶδη ἐνστικτά τους κάνοντας ἔνα σωρὸ ἐγκλήματα. Αὐτοὶ εἶνε οἱ περισσότεροι.

Πολὺ σπανίως ἡ ἀνεργία κάνει ἕναν ἄνθρωπο κακοποιό. Συνήθως τὸν ὁδηγεῖ στὴν αὐτοκτονία. Γι' αὐτὸ οἱ δικαστοὶ τὶς περισσότερες φορὲς δὲν παραδέγονται ὅτι ὁ κατηγορούμενος διέπραξε τὸ ἀδίκημά του ἀπὸ ἰδίαν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ ζήση, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὸ πάθος του πρὸς τὸ ἔγκλημα καὶ τὴ λαποδυσία. Ἔτσι οἱ ἐγκληματίαι πρὶν συρθοῦν ὡς τὸ δικαστήριο ἐξετάζονται πάντοτε προσεχτικὰ ἀπὸ τοὺς διαφόρους ἰατροδικαστάς, οἱ ὁποῖοι κάνουν ἕνα σωρὸ παρατηρήσεις γιὰ τὴ σωματικὴ διάπλασί τους καὶ τὴν πνευματική τους κατάστασι. Καὶ ἰδοὺ μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες. Τὶς ἀναφέρουν, ὅπως σᾶς ἐξηγήσαμε, τ' «Ἀστυνομικὰ Νέα» τοῦ Παρισιοῦ καὶ εἶνε χρήσιμες καὶ γιὰ τοὺς δικαστὰς καὶ τοὺς ἐγκληματολόγους μας:

«Δῶ κ' ἕνα χρόνο στὸ κακουργιοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα ὡδηγήθηκε ἕνας κακεκτικὸς ἄνθρωπος γιὰ νὰ δικασθῆ. Ἦταν ἕνας μικροσκοπικὸς ἄνθρωπάκος ποὺ μόλις μποροῦσε καὶ στεκότανε στὰ πόδια του, μὲ κατάχλωμο πρόσωπο καὶ μὲ μακρυὰ καὶ δυσανάλογα χέρια ποὺ κατέληγαν σὲ ὑπερβολικὰ λεπτὰ δάχτυλα. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἦταν ἠλιθία καὶ τὸ βλέμμα ἦταν τόσο ἐξασθενημένο, ὥστε νόμιζε κανεὶς ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἑτοιμοθάνατος. Οἱ περίεργοι ποὺ εἶχαν μαζευθῆ ἐκείνη τὴ μέρα στὸ Κακουργιοδικεῖο δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν τὴν κατάπληξί τους, ὅταν ἄκουσαν τὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου νὰ ἀπαριθμῆ τὰ ἐγκλήματά του. Πολλοὶ μάλιστα ξέσπασαν σ' ἐιρωνικὰ γέλια. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπάκος, ἕνας κάποιος Ἀντρὲ Σεριέ, κατηγορεῖτο ὅτι τὴ νύχτα τῆς 22ας Δεκεμβρίου τοῦ 1933 εἶχε μπῆ κρυφὰ στὸ σπίτι τοῦ κ. Μαρὸν, εἶχε κατορθώσει νὰ φθάση ὡς τὸ δωμάτιο τῶν τριῶν κοριτσιῶν του καὶ νὰ τὰ σκοτώση, ἀφοῦ πρῶτα τὰ ἐκακοποίησε. Ὕστερα ἔφυγε ἀνενόχλητος. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μαρὸν ἔπεσε στὰ χέρια μιᾶς νυχτερινῆς περιπολίας. Οἱ ἀστυνομικοὶ παραξενύθηκαν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐξαλλον ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος πήγαινε τρικλίζοντας στὸ δρόμο. Τὸν πλησίασαν λοιπὸν καὶ τοῦ ἔρριξαν στὸ πρόσωπο τὸ φῶς τῶν φαναριῶν τους. Εἶδαν τότε ὅτι εἶχε πολλὲς γρατζουνιὲς καὶ τὸ ποικάμισό του, στὸ στῆθος του, εἶχε πολλὲς κηλίδες αἵματος. Τὸν συνέλαβαν λοιπὸν καὶ τὸν ὡδήγησαν στὸ τμῆμα. Ἐκεῖ ἔμαθαν ὅτι λεγόταν Ἀντρὲ Σεριέ, ὅτι ἦταν ἔμπορος ψιλικῶν καὶ ὅτι εἶχε ἕνα μικρὸ κατάστημα στὴ συνοικία τοῦ Σοὶν-Μαρτέν. Ὅσο γιὰ τὶς γρατζουνιὲς καὶ τὰ αἵματα τοὺς ἐξήγησε, ὅτι ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε καλὰ εἶχε πέσει καταγῆς καὶ εἶχε τραυματισθῆ. Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν τὸν πίστευαν. Ἐξέτασαν προσεχτικὰ αὐτὲς τὶς κηλίδες τοῦ αἵματος καὶ εἶδαν ὅτι δὲν προερχόντουσαν ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Σεριέ. Τὸν ἔκλεισαν λοιπὸν στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ δοῦν τί ἐγκληματικὴ ὑπόθεσι θ' ἀνακαλύπτετο ἐκεῖνες τὶς μέρες. Μὰ δὲν πέρασαν οὔτε ἕξη ὧρες ἀπὸ τὴ σύλληψι τοῦ Σεριὲ καὶ ἡ ἀγρία δολοφονία τῶν κοριτσιῶν τοῦ Μαρὸν γινόταν γνωστὴ στὴν ἀστυνομία. Ἡ ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασις τῶν τριῶν πτωμάτων ἀπέδειξε ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει πρὸ ἕξη ὡρῶν. Ἀκριβῶς δηλαδὴ λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴ σύλληψι τοῦ Σεριὲ στὸν ἴδιο δρόμο τοῦ ἐγκλήματος. Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ ἀπάισιος δολοφόνος. Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ τὸν βασανίζουν καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ τὸν κάνουν νὰ ὁμολογήση τὰ κακουργήματά του. Μὰ ὁ Σεριὲ τοὺς ὡρκιζόταν ὅτι δὲν εἶχε ἰδέα κι' ὅτι ἦταν ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ σκοτώση οὔτε ἕνα μηρμύγκι. Ἀλλ' οἱ ἀστυνομικοὶ ἦταν τόσο βέβαιοι γιὰ τὴν ἐνοχή του, ὥστε τὸν ἔστειλαν στὸ Κακουργιοδικεῖο.

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου στὴν ἀρχὴ δίσταζε νὰ πιστέψη ὅτι αὐτὸ τὸ ἀνθρωπάκι ἦταν ἱκανὸ νὰ κάνη ἕνα τόσο ἀποτρόπαιο ἔγκλημα. Ἡ παρατηρήσεις ὅμως τῶν διαφόρων ἐγκληματολόγων τὸν ἔκαναν νὰ προσέξη αὐτὴν τὴν παθολογικὴ ἰσχύοντα τοῦ Σεριέ. Κι' ἔτσι ἐνῶ τὸ ἀκροατήριο ξεσπουδε κάθε τόσο σ' εἰρωνικὰ σχόλια, εἰς βάρος του, ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ κάνη στὸν Σεριὲ διάφορες ἐρωτήσεις, σχετικὰ μὲ τὸ ἔγκλημα. Ὁ ἀνθρωπάκος ὅμως αὐτὸς ξέφευγε σὰν χέλι ἀπὸ τὶς παγίδες ποὺ τοῦ ἔστηνε ὁ δικαστής.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ὁ δικαστὴς ἄλλαξε τακτικὴ ἀπέναντι τοῦ κατηγορουμένου. Θέλησε νὰ τὸν ἐξευτελίση καὶ νὰ τὸν ταπεινώση, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ ἐγωισμός του θὰ τὸν ἀνάγκαζε νὰ προδώση τὸ ἔγκλημά του. Καὶ εἶπε μὲ περιφρόνησι στοὺς ἑνόρκους:

— Κύριοι, αὐτὸ τ' ἀνθρωπάκι ἔχει δίκηο νὰ διαμαρτόρεται. Ἂς τελειώση πειὰ ἡ κωμωδία καὶ ἂς τ' ἀφήσουμε ἐλεύθερο. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὑποκόσμου θὰ ἐπαναστατήσουν μόλις μάθουν ὅτι φουτώσαμε τόσο σοβαρὰ ἐγκλήματα σ' ἕναν ποὺ μόλις μπορεῖ ἀκόμη καὶ στέκεται στὰ πόδια του! Ἔπειτα δὲν βλέπετε πόσο κωμικὴ εἶνε ἡ φυσιογνωμία του; Αὐτὸς κάνει μᾶλλον γιὰ γελωτοποιὸς παρὰ γιὰ δολοφόνος. Ὁ ἐγκληματίας πρέπει νὰ εἶνε ὑψηλόσωμος, μὲ ἀθλητικοὺς ὤμους κι' ἱκανὸς νὰ σκοτώση ταῦρο μὲ τὴ γροθιά του κ' ὄχι ἕνα τέτοιο πλάσμα ποὺ νομίζεις, ὅτι μπορεῖ νὰ τὸ ρίξη καταγῆς ὁ ἄνεμος!

Ὁ Σεριὲ ἄκουγε τὸ δικαστὴ χωρὶς νὰ μιλάη. Στὴν ἀρχὴ ἦταν ἀδιάφορος. Ἔπειτα ἄρχισαν τὰ μάτια του νὰ λάμπουν καὶ τέλος δὲν μπόρεσε νὰ κρυφθῆ καὶ φανέρωσε μὲ τὴν ἀλλοίωσι τῶν χαρακτηριστικῶν του, ὅτι εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ προέδρου. Τώρα τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει ἀγγελοειδὲς. Ἔμοιαζε σὰν μιὰ τρομακτικὴ μάσκα. Εἶχε ζαρώσει, τὰ μάτια του εἶχαν πρησθῆ καὶ τὰ χείλη του ἔτρεμαν νευρικὰ ἀπὸ τὸ θυμό του. Ἔμοιαζε σὰν τὸν διάβολο. Ὁ δικαστὴς ἔκανε, ὅτι δὲν πρόσεξε αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴ τοῦ κατηγορουμένου κ' ἐξακολούθησε νὰ τὸν ἐξευτελίζη καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύη. Ἀλλὰ ὁ Σεριὲ δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη περισσότερο στοὺς χλευασμοὺς τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ ἀκροατηρίου. Τινάχτηκε ἔξαφνα ἀπὸ τὸ ἑδώλιό του, χτύπησε μὲ δύναμι τὴ γροθιά του στὸ ξύλινο κιγκλίδωμα ποὺ βρίσκονταν μπροστά καὶ φώναξε μὲ λύσσα:

— Ἀρκετὲς ἀνοησίες εἴπατε, κ. πρόεδρε. Τώρα ἦρθε καὶ ἡ δική μου σειρὰ νὰ μιλήσω. Ἐγώ, ναὶ ἐγὼ ὁ ἀνθρωπάκος, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν ρίξη κανεὶς καταγῆς μὲ μιὰ σπρωξιά, ἐγὼ ὁ κωμικὸς ἀνθρωπάκος, σκότωσα τὶς κόρες τοῦ Μαρόν! Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ἤταν πολὺ δυνατὲς κ' ὅτι χρειάσθηκα μεγάλο κόπο γιὰ νὰ τὶς καταφέρω. Στὴν ἀρχὴ τοὺς ἔδεσα τὸ στόμα, ὕστερα τὰ χέρια καὶ δὲν τὶς ἄφησα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου παρὰ μόνο νεκρές!... Ἐπεῖς δὲν μπορεῖτε, νὰ καταλάβετε τί θὰ πῆ νὰ κρατῆτε στὰ χέρια σας ἕνα νεανικὸ σῶμα τὴν ὥρα ποὺ πεθαίνει. Δὲν εἴσαστε λοιπὸν τίποτε, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι κάτι. Ὅλες ἡ ἐφημερίδες μιλοῦν γιὰ τὰ ἐγκλήματά μου καὶ φυσικὰ δὲν θ' ἀφήσω αὐτὴ τὴν δόξα νὰ μοῦ ξεφύγη ἀπὸ τὰ χέρια μου.

Ὁ δικαστὴς χαμογέλασε καὶ χωρὶς νὰ πῆ τίποτε γι' αὐτὸ τὸ τέχνασμά του ἀ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 1196)

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ Γ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ
ποὺ σᾶς χαρίζει τὸ «Μπουκέτο»
καὶ ἡ «Οἰκογένεια»
«Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ»
Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΟ
Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ
τῶν Α' καὶ Β' βιβλίων μας
«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»
Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ
καὶ
«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»
Τοῦ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνῶσται τῶν περιοδικῶν μας νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἐγκαίρως, διότι ἡ ζήτησις εἶνε μεγάλη καὶ πρωτοφανὴς καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐξαντληθοῦν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ αἱ 20 χιλιάδες σωμάτων, ποὺ ἐτοιμάσαμε.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1161)

τὸ ἀποῖο λίγο ἔλειψε νὰ τὸν πνίξῃ, ξανανέθηκε στὸ στόμα του.

Τὰ μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα. Ἔσφιξε μὲ δύναμι τὰ δόντια του. Καὶ ὕστερα βριχήθηκε θυμωμένος μὲ τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό:

— Ψόφα, λοιπόν, παλιόσκυλο !...

Καί, μὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ κίνησι, ἔχωσε καὶ πάλι τὸ κομμάτι τὸ κρέας στὸ στόμα του.

Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ καταπῇ. Τὸ κρέας ἔμεινε στὸ λαιμό του, χωρὶς νὰ πηγαίνῃ οὔτε ἀπάνω, οὔτε καὶ κάτω.

Ὁ Γιάννης Κὶς ἄπλωσε τὰ δυὸ χέρια του μπροστά. Τὸ ψηλὸ καὶ ξεραγκιανὸ σῶμα του ἔκανε μερικὲς στροφὲς καὶ ὕστερα ξαπλώθηκε... Σπαρτάρησε λίγο, σὰν τὸ ψάρι, ὅταν τὸ βγάζουν στὴ στεριὰ κι' ἔμεινε ἀκίνητο...

Κανεὶς δὲν ἀντελήφθη τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Γιάννη. Πέρασε ἀπαρατήρητη, ὅπως καὶ ἡ παρουσία του στὸ γλέντι καὶ στὴ ζωή...

ZSIGMOND MOPICZ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1184)

τάλαβε τί εἶχε γίνει. Ὁ δακτύλιος τοῦ ἔπεσε ἀπὸ τὴν τσέπη του στὸ δάσος, καί, ἀπὸ μιὰ σατανικὴ σύμπτωσι, τὸ κόσμημα αὐτὸ ἔτυχε νὰ τὸ βρῇ ἡ γυναίκα ἀκριβῶς ἐκείνου ποὺ κατηγορήθηκε γιὰ τὴν κλοπὴ αὐτή !... Τί ἔπρεπε τώρα νὰ κάνῃ ὁ δικηγόρος ; Ν' ἀφήσῃ νὰ κατηγορηθῇ ἡ ἀθῶα αὐτὴ γυναῖκα ὡς συνένοχος τοῦ ἀνδρός της ; Ἄ ! ὄχι ! Ὁ δικηγόρος καταλάβαινε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ διαπράξῃ καὶ τὴν δεύτερη αὐτὴ ἀτιμία !...

»Καὶ ὡμολόγησε στὸν μαρκήσιο ὅλη τὴν ἀλήθεια... Καὶ ἀπὸ τότε ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸν κόσμο... Καὶ κανεὶς πειὰ δὲν τὸν ξανάδε...

«Αὐτὰ κάνει ὁ πειρασμός, ὅταν δὲν μποροῦμε νὰ τὸν καταντίξουμε μέσα μας...», εἶπε ὁ ἱερεὺς μὲ θλιμμένη φωνή, τελειώνοντας τὴν ἀφήγησί του.

* * *

Τοῦ ἔρριξα ἕνα βλέμμα καί, χωρὶς νὰ ξέρω κι' ἐγὼ γιατί, ἔκανα τὴ σκέψι ὅτι πιθανὸν ὁ ἱερεὺς αὐτός, μὲ τοὺς ἀριστοκρατικοὺς τρόπους, νὰ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ δικηγόρος ποὺ ζήτησε νὰ ἐξιλεωθῇ γιὰ τὸ ἁμάρτημά του, ἐξαφανιζόμενος ἀπὸ τὸν κόσμο, κάτω ἀπὸ ἕνα ράσο...

PIERRE MILLE

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1170)

πόρτα καὶ τὸν καταφέρανε νὰ γυρίσῃ πίσω.

—Βρέ, φέρθηκες ἔτσι στὸν Πανάρετο ! τοῦ εἶπαν. Σ' αὐτὸ τὸν ἅγιο ἄνθρωπο, ποὺ τόσο σ' ἀγαπάει !...

—Νὰ μὴν ἀνακατεύεται στὰ «βίτσα» μου, ἀποκρίθηκε ὁ παπᾶς.

—Βρὲ ἀμάν, βρὲ Παπα-Δούλη !...

—Τίποτα ! Θὰ βγάλω καμμιὰ ὥρα τὴν κοιμπούρα, καὶ τότε...

—Βρὲ ἀμάν !... Βρὲ ἔλα, Παπα-Δούλη, ἀπάνω, καὶ δὲν σοῦ μιλάει κανείς !... Βρὲ ἔλα νὰ τοῦ φιλήσῃς τὸ χέρι καὶ νὰ σὲ συχωρέσῃ ὁ γέροντας !...

* * *

Σὲ λίγο ὁ Παπα-Δούλης ξαναπροσκυνοῦσε τὸν ἐπίσκοπο.

—Εἶμαι συχωρεμένος, ἅγιε Δέσποτα ;

—Ἀφοῦ τὸ θέλεις.... εἶσαι.

—Νὰ βρίζω λίγο τὸν παπᾶ ;

—Βρίζε τον, μὰ μονάχα στὸ Κουρτσαοῦσι !... Ἔτσι κι' ἔτσι διαβολοχῶρι εἶνε αὐτό, εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ Δεσπότης.

—Πῶς ;

—Βρίζε τον, εἶπα, ἐπιτέλους, λίγο, βρὲ εὐλογημένε, μὰ μὴ τὸν....ἐξευτελίζῃς !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1183)

πῶς ὅταν ἤμουν ἕνα μικρὸ κι' ἀθῶο κορίτσι. Καταλαβαίνετε τώρα ποιὰ ἦταν ἡ ἀνταμοιβή μου. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ κάνα με τὸ γάμο μας...

Ἡ Λιάνα Ρενιὲ σώπασε καὶ κύτταξε στὰ μάτια τὶς συγκινημένες φίλες της.

—Βλέπετε ; τοὺς εἶπε κατόπιν χαμογελῶντας. Καμμιὰ δὲν ἤξερε τὸ μυστικὸ τοῦ ἔρωτά μου. Καμμιὰ δὲν φανταζόταν πῶς εἶχα γλυτώσει ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου τὸν ἀγαπημένο μου. Γι' αὐτό, πρέπει νὰ πιστεύετε, ὅτι κάθε ἀγάπη ἔχει τὰ μυστικά της καὶ τὶς τραγικές της περιπέτειες...

Κ' ἡ Λιάνα Ρενιὲ ἄφησε τὸ θλέμμα της νὰ πλανηθῇ πάνω στὰ ὁσημένια νερὰ τῆς λίμνης.

ΕΝΤΣΟ ΓΚΑΡΙΦΦΟ

Η ΓΑΤΟΛΑΤΡΕΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1174)

παῶν. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς καλλιτέχνιδες, ἡ πασίγνωστη Φλωρέλ, ἔχει ἕνα θαυμάσιο γάτο τοῦ Σιάμ, ὁ ὁποῖος ὅταν δὲν ἔχει ὄρεξι νὰ φάῃ, κάνει τὴν διάπηνη «βεντέττα» νὰ χύνῃ δάκρυα παρὰ καὶ νὰ καλῇ τὸν κ. Σωτὲ γιὰ νὰ τὴν πληροφορήσῃ γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἀγαπημένου της «Μόρι».

Ἀπὸ τὶς ἱστορίες ποὺ σᾶς ἀναφέραμε, καταλαβαίνετε βέβαια ὅτι ἡ ἀγάπη τῶν γυναικῶν πρὸς τὶς γάτες εἶνε παθολογικὴ καὶ ὅτι εἶνε ἱκανὴ νὰ τοὺς ἀναστατώσῃ τὴ ζωή τους. Ὑπάρχουν μάλιστα περιπτώσεις διαζυγίου μ' ἀφορμὴ τὶς γάτες. Ἕνας σύζυγος, π. χ. εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ χωρίσῃ τὴ γυναῖκα του, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴ βλέπῃ νὰ ταΐζῃ τὴ γάτα της, ἡ ὁποία γέμιζε τὰ πάτα μὲ τὶς τρίχες της καὶ ἔχωνε τὰ πόδια της στὶς σάλτσες !...

Ὁ κ. Σωτὲ, τέλος, μᾶς ἐδήλωσε, μ' ἀπόλυτη μυστικότητα, ὅτι ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τοὺς καυγάδες τῆς γυναίκας του, νὰ τῆς χαρίσῃ ἕνα γάτο κι' ἕνα σκύλο ! Διασκεδάζοντας μαζύ τους ἐκείνη, δὲν θὰ ἔχῃ καθόλου τὸν καιρὸ νὰ μαλώνῃ μὲ τὸ σύζυγό της, καὶ ἔτσι ἐὰ ζοῦν ἀγαπημένοι, ὅπως τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

Δὲν ἔχουν λοιπὸν καὶ οἱ ἀναγνῶστες μας παρὰ ν' ἀκολουθήσουν αὐτὴ τὴ συμβουλὴ τοῦ Παρισινοῦ γιατροῦ, ὁ ὁποῖος κάνει χρυσὲς δουλειὲς περιποιούμενος τὶς γάτες καὶ τοὺς σκύλους τῶν γυναικῶν τῆς ἀριστοκρατίας.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΗΣ ΜΑΙ'Η' ΓΟΥΕΣΤ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1179)

ἡ μοιραία γόησσα. Αὐτοὶ μ' ἔμαθαν σκοποβολή, σ' ἕνα ὑπόγειο τοῦ Μπροντγουαίη, ὅταν ἤμουν ἀκόμη μιὰ ἀσήμαντη χορεύτρια !...

Κ' ἀνέβηκε πάλι στὴ βίλλα της, εὐχαριστημένη ποὺ τῆς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γελάσῃ λιγάκι μὲ τοὺς ἀστυνομικούς της.

Ἡ Μαίη Γουὲστ κατόπιν, μ' ἕνα κουρασμένο ὕφος, γύρισε καὶ μοῦ εἶπε :

—Ἀγαπητή μου φίλη, αὐτὴ ἡ ζωὴ θὰ μὲ πεθάνῃ !.... Καταλαβαίνω πῶς θὰ γίνω νευρασθενική. Φαντάσου ὅτι δὲν μπορῶ νὰ δῶ οὔτε τὸν φίλο μου.

Καὶ δείχνοντάς μου τοὺς ἄγριωνους φρουρούς της, τοὺς ντέτεκτιβ τῆς ἀκολουθίας της, μοῦ ψιθύρισε μὲ χιοῦμορ :

—Μοῦ ἄρεσε πάντα νὰ ἔχω ἕναν ἄνδρα στὸ σπίτι μου. Ποτὲ ὅμως τέσσερες «σταυρωτῆδες» !...

Κι' ἡ Μαίη Γουὲστ ξαπλώθηκε στὸ ντιβάνι της κι' ἄναψε τὸ εἰκοστὸ σιγαρέττο....

ΛΑΟ ΛΑ ΜΠΡΟΥΝΑ

ΠΩΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1178)

φησε τοὺς ἐνόρκους νὰ συμπεφθοῦν γιὰ τὴν ἔκδοσι τῆς ἀποφάσεως. Σύμφωνα μὲ αὐτὴν ὁ Ἄντρε Σερὶὲ στέλνονταν γιὰ ὅλη του τὴ ζωὴ στὴ Γουϊάννη, γιατὶ θεωρήθηκε ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τρομεροὺς ἐγκληματίας.

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὶς παρατηρήσεις τῶν ἐγκληματολόγων, οἱ κλέφτες, οἱ σαδισταί, οἱ πλαστογράφοι, οἱ ἐμπορηταί, οἱ ἀπατεῶνες εἶνε κατὰ 80 ο)ο καχεκτικό, μὲ λεπτὰ χέρια ποὺ ἔχουν μιὰ ὑπερβολικὴ διαφάνεια. Ὅσο γιὰ τοὺς ἀνθρωποκτόνους, τοὺς αἱμοβόρους κακούργους καὶ τοὺς βαναύσους ἐγκληματίας αὐτοί, κατὰ 80 ο)ο, εἶνε γεμάτοι δύναμι κ' ἔχουν ἀθλητικὸ σῶμα. Καὶ σύμφωνα μ' αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις, βαδίζουν πάντα τὰ λαγωνικὰ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας γιὰ ν' ἀνακαλύψουν κάθε μυστηριώδη κακοποιό. Καὶ τὶς περισσότερες φορὲς τὰ καταφέρνουν. Στὴ Νέα Ὑόρκη, ἀντιθέτως, ἐφαρμόζουν τὴ μέθοδο τῶν βασανιστηρίων. Μά, ὡς γνωστόν, δὲν εἶνε τόσο ἀποτελεσματικὴ ἡ μέθοδος, ἡ ὁποία στηρίζεται πάνω στὶς παρατηρήσεις τῶν ἐπιστημόνων στὴ σωματικὴ καὶ στὴ πνευματικὴ ἀνάπτυξη τῶν κακοποιῶν.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΓΕΛΑΤΕ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ, ΓΕΛΑΤΕ!

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1194)

πολύ ! Καὶ τότε κατάλαβα ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς χώρας του γελοῦν μόνον ὅταν σκεφθοῦν πολλὲς μέρες τ' ἀστεῖα ποὺ θὰ τοὺς πῆτε !...

Μ' αὐτὸ ἐμένα βέβαια δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Τὸ σπουδαῖο εἶνε ὅτι κατορθώνω πάντα νὰ γελάσω πάρα πολὺ κ' ἔτσι βρῆκα τὴν ὑγεία μου καὶ τόνωσα τὰ νεῦρα μου, ποὺ ἀπὸ τὴ δουλειὰ τῶν «στούντιο» εἶχαν ἐξασθενήσει πάρα πολὺ καὶ κόντευαν νὰ μὲ κάνουν ἀληθινὸ νευρόσπαστο. Γι' αὐτὸ σᾶς δίνω μιὰ συμβουλή : Γελᾶτε, γελᾶτε πάντα... Τὸ γέλιο εἶνε τὸ καλύτερο φάρμακο γιὰ τὶς ἀρρώστειες τῆς ψυχῆς καὶ τῶν νεύρων μας.

ZANNET MAK ΝΤΟΝΑΛΝΤ